

stridig som Operette-Primadonna, og man bærer derfor gerne over med, at hun endnu i dramatisk og plastisk Henseende har noget at lære, og at hendes Tekstudsale stadig ikke er tilstrækkelig soigneret. Aftenen igennem udfoldede den unge Primadonna en Toilette-pragt, der er sjælden paa vore københavnske Scener. Særlig henrivende tog hun sig ud i anden Akts Slutning; det var en Dragt, som vilde vække Opmærksomhed paa en hvilken-somhelst Verdens-Scene.

— Den helt igennem festlige Stemning, som prægede Casinos Premiere, gav sig det stærkeste Udslag efter første Akt, da et Væld af skønne Blomster slyngedes op paa Scenen. Hvem fik mon de fleste? Sikkert Kate Rantza! Men det var tydeligt, at Publikum nærde samme hjertelige Følelser overfor de fleste af hendes udmærkede Medspillende. Hr. Seemann har næppe nogensinde som Operette-Elsker virket saa elegant og charmerende som i Fredys Rolle. Han ejer foruden sin ypperlige Sangstemme saa megen Scene-Kultur og Smag, at det bliver en Nydelse at se og høre ham i dette Parti, som saa grumme let frister til Overdrivelse og Unatur.

Fru Gerda Krum-Juncker var den sødeste, mest buttede lille Daisy, man kunde ønske sig. Hun ejer stadig megen Sympati hos sit trofaste Publikum, spillede løs med straalende frejdigt Humor og klarede som altid det sanglige til Fuldkommenhed. Hendes Medspillende, Baron Hans, var betroet til en ung Debutant, Hr. Chr. Gottschalek. I Begyndelsen trykkedes hans Præstation af en let forklarlig Nervositet; senere vandt han betydeligt Terræn, og endte med, takket være Publikums overmaade elskværdige Holdning, at staa som en allerede fastslaaet Operette-Brugbarhed. Den

Victoria-Teatret: „Haanden der griber“

Frk. Gudrun Houlberg Hr. Rich. Jensen

unge Mand bliver sikkert sit Teater baade til Nytte og Glæde.

Milliardæren spillede med diskret Lune af Arnold Christensen. Iøvrigt var Rollebesætningen i sin Helhed en saadan, at vi for at være fuldt retfærdige endnu maa nævne: Astrid Neumann — en drastisk Lovetæmmer-ske — unge Pio, Sophus Erhardt og Amanda Lund, der hver for sig bidrog til at holde Humoret vedlige.

Operetten var smukt sat op. Ved Dirigent-Pullen saa' man for første Gang Hr. Georg Prehns tætte lille Skikkelse. Han gør som Orkesterchef ikke meget Spræl, er snarere lidt monoton end livlig; men han passer paa som en Smed — og derpaa kommer det til syvende og sidst dog an!

Magister Stygotius.

Haanden der griber.

En psykologisk psykiatrisk Film.

Ikke med Urette har en verdensberømt dansk Forfatter kaldt Filmen en ny Kunstform, der vil erobre Verden. Hyer Dag bringer nye Vidnesbyrd om denne Sætnings Sandhed. Nu har Viktoriatetret lige spillet en „egen“ Film af stor psykologisk og psykiatrisk Interesse.

Lorden af Clewe, saaledes hedder Helten i dette højt interessante Drama, en Kleptomani. Han har alt hvad Hjertet begærer, Rigdom, Ungdom, gode Venner etc., men han er arveligt belastet med den forfærdelige Mani at skulle tilegne sig alle de Værdigenstande, han ser. Den stakkels Mand maa ustandseligt stjæle Cigaretetuier, Slipsnaale, Svovlsticketuier,

Ringe, ja selv Diamantdiademer og Halsbaand med sjældne ædle Stene.

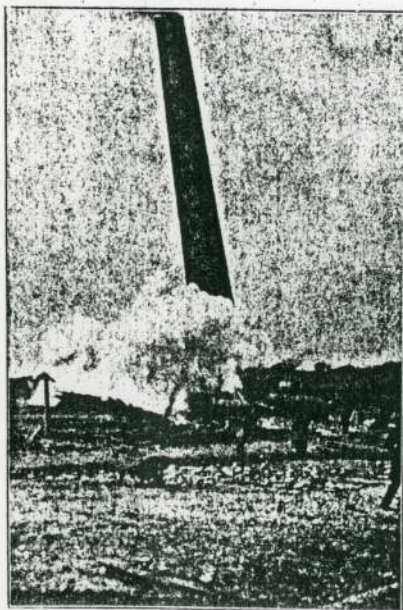
Fint og psykologisk rigtigt er han givet i sit Milieu, den smilende elskværdige Rigmand, der færdes i det bedste Selskab og bærer sit Livs Forhandelse med løftet Hoved. I Skue-spiller **V. Møllers** Udførelse bliver Lorden af Clewe et sorgeligt sandt Billede fra den Verden, hvori Nervesygdomme gnaver paa Roden af de stolteste Livstræer. Og denne Fremstilling vil sikkert vække Lægers og Filosofers Opmærksomhed.

Da den fatale Sygdom opdages af Omverdenen, slaar den over i dyb Melankoli, der vokser til en Art Demens og Lorden berøver sig Livet ved at kravle op i en Skorsten, der skal sprænges i Luften. Skorstenen falder, og sidst i Billedet ser man hans Haand — Haanden der griber — krampagtig i Tag om de nedstyrtede Murbrokker.

Et i Sandhed grufuld Billede, præget af den krasseste Realisme. Saaledes maa denne ulykkelige Mand dø, styrtende fra Højden ned i Dybet, hvor han knuses.

Det er længe siden, der er budt det københavnske Publikum saa gribende et Drama.

Men ogsaa den øvrige Udførelse slaar fuldt paa Højde med den Teknik den nye sejrige Kunstform raader over. **Frk. Houlberg**, der udfører en Bruds Rolle er netop saa fin og yndig, at det kostbare Medici-Collier, der lægges om hendes Hals, synes skabt til at smykke netop hende. **Rs. Ottesen** udfører med vittig Finhed den uundværlige Detektiv, som Dramaets højkultiverede Forfatter med et skælmsk Smil har stillet ind i Billedet som Repræsentant for den Verden af Film-Figurer, der traditionelt som Pantomime-Pjerrøt forbinder Fremtid og Nutid. **Richard Jensen** spiller en ung Lojtnant med Charme og Hengivelse, og

Victoria-Teatret:

Kleptomani, Lorden af Clewe, omkommer ved en Skorstenssprængning

Victoria-Teatret: „Haanden der griber“

Hr. Vald. Møller Hr. P. Andersen Frk. Gudrun Houlberg Hr. Rich. Jensen

Gunnar Helsingreen virker barokt, men ikke overdrevent i en komisk Birolle.

Det er svært at honorere alle de Fordringer, der stilles til Filmdramaet, for at det kan tækkes det store Publikum og dog bevare den kultiverede Finhed, der præger Arbejdet som Kunst. Men her er det tilfulde lykkedes. Og naar Københavns mest højttalende og bredmavede Filmsforfatter fra en Referentplads ledsagede Billedets Fremvisning med højt udtalte haanlige Bemærkninger, saa er dette det bedste Vidnesbyrd om, at det var en sikker og varig Succes.

Det er nemlig af Kolleger man e contrario skal høre Sandheden. *Filmatiser.*

Hvor Nilen vander —

Pyramidal Succes paa Sønderbros Teater.

Det lille muntre Teater paa Sønderbro har haft Premiére paa sin første Nyhed i denne Sæson: Et Rejseeventyr i 4 Afdelinger med Sange og Kor af det velrenommerede Forfatterfirma *Hjorth-Clausen* og *Robert Schonfeld*.

I en Program-Artikel oplyses det, at Amager-Nationalseenens to populære Husdigtere ønsker Sæsonens Indledningsstykke bedømt ud fra Synspunktet en lille Selskabsrejse, hvori ogsaa Publikum deltager.

De to Arrangører af Fællesudflugten til Ægypternes Land viste det personlige Mod selv at sidde med i Salonvognen, hvad de paa ingen Maade fik Anledning til at fortryde. Thi om de end som professionelle Deltagere

i Selskabsrejsen paa Forhaand kendte de Steder ud og ind, som Turen gjaldt, og derfor muligvis allerede var lidt blaserede overfor Fartens Æventyrlighed, havde de begge den dybe Tillfredsstillelse og glædelige Opmuntring, at Turen havde fundet kolossal Tilslutning hos det rejsende Publikum, og at Passagererne saavel paa 1. og 2. som ogsaa paa 3. Klasse morede sig larmende oprigtigt. Ved saaledes selv at delta i Udflugten til Nilens Delta bidrog de sikkert tillige til, at der hurtigt skabtes en Følelse af Tryghed hos den Del af Publikum, der maaske folte sig opskræmt ved Bladenes Meddelelser om upaalidelige Rejsearrangører, der i Sommer har taget godtroende Turister ved Næsen. Den rette Rejsestemning kom hurtigt op, de i Anledning af Fællesturen forfattede Sange gjorde vældig Lykke, og efter det overordentlig vellykkede Ophold paa „Hotel Slinksen“ ved Nilen var Successen — for at bruge et nærliggende Udtryk — virkelig pyramidal. Mange folte utvivlsomt Lyst til at blive i den herlige Oase ved Bredden af den hellige Flod; og Synet af de pikant afklædte Ægypterinder optændte hos adskillige et hæftigt Begær efter straks at aflægge et Besøg i Per Nilens Variété med Nilrepigerne.

Men — der er jo det kedelige ved saadan en Selskabsrejse, at individuelle Tilbojeligheder maa vige, fordi man skal hjem igen. Og det er i Grunden det eneste, man kan anke over, at der var en hel Del morsommere under Palmerne end i det københavnske Forlystelses-etablissement „Den blå Fugl“, hvor d'Hrr. Arrangører forte deres Publikum hen til Slut, for at man kunde have det lidt muntert sammen, inden man skiltes. Herved trak det hele lovligt længe ud. Dog maa det paa den anden Side erkendes, at det var rent fantastisk, hvad Folk fik for deres Penge.

Det var et sælsomt Galleri af „Or'genaler“, man stiftede Bekendtskab med undervejs. Næsten alle viste de forbavsende Evner i Retning af at faa Folk i Humor og deres Lattermuskler til at reagere. Blandt de mest underholdende var *Schioler Linck*, der med frimodig Overlegenhed realiserede den pudsige Idé at være Tvillinger, *Victor Wulff*, som ejer en uovertræffelig Evne til at sige en sindssyg Brander, uden at man slaar ham ihjel for det, og to unge Damer, *Karen Andersen* og *Anna Lander*, som havde en privat Succes paa den af Øvrigheden forbudte Boston og Vrikkedans. Men der var saa mange andre rare og fornøjelige Mennesker med, og det hele forløb saa ovenud gemytligt, at det vistnok er ganske overflodigt at bede d'Hrr. *Hjorth-Clausen* og *Schonfeld* gentage deres Selskabsrejse saa mange Gange som muligt. Der vil sikkert bestandigt være Rift om Billetterne.

Sfinks.

Johannes Ring.

En lille Mindedag.

For et Par Aar siden fejrede Skuespiller *Johs. Ring* sit 25-Aars Jubilæum ved en Opførelse af „*Lynggaard & Co.*“ paa Folketeatret, — i Aar, den 18. August, vil der atter være Lejlighed til at gribe Pennen for at nedskrive nogle pæne Ord om denne stilsfærdige Kunstner. — Der er maaske denne Gang endnu mere Anledning end sidst; *da* var det i Anledning af et 25-Aars Jubilæum som Skuespiller, et Jubilæum, som dog ikke er saa helt unmindeligt, — *nu* er det i Anledning af, at Hr. Ring den 18. August har virket ved det samme Teater, Folketeatret, i 25 Aar uden nogen som helst Afbrydelse; — et saadant Jubilæum opnaaes kun af meget faa af vore Privatsceners Kunstnere.

Scenens Børn er som Regel ret flygtige; de allerfleste lader sig enten ved Løfte om store og gode Opgaver eller ved Udsigt til større Gager forlede til ret hyppigt at forandre Virkeplads, og i og for sig er der vel intet at sige dertil; men man kan dog alligevel ikke lade være med at boje sig i Beundring for en saadan Trofasthed mod. og Kærlighed til sin Scene, som den, Hr. Ring i de 25 Aar har lagt for Dagen.

Her at komme ind paa at omtale, hvad han i disse mange Aar har været for Folketeatret, vilde føre alt for vidt; men saa meget skal siges: han har været og er endnu den Dag i Dag en af sit Teaters fornemste Støtter, en Skuespiller, der endnu staar i sin fulde Kraft, og paa hvem Teatret stadig trygt kan stole.

Udenfor Scenen er han først og fremmest Privatmand, — meget sjældent træder han uden for Scenen frem i sin Egenskab af Skuespiller, — stilsfærdigt og tilbagetrukkent lever han sit Liv i sit smagfulde Hjem, om Vinteren